

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

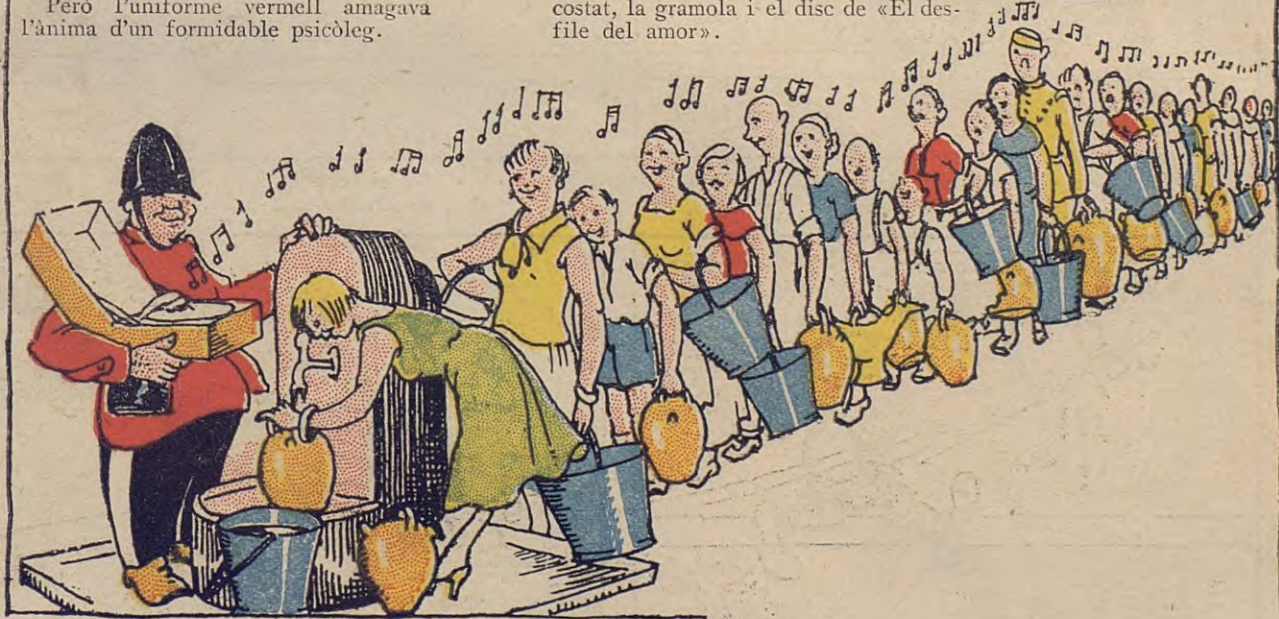
La música urbana

En un de tants barris barcelonins on les fonts escassegen, el bon guàrdia urbà es veia impotent per posar ordre i perquè la gent fes cua.

Però l'uniforme vermell amagava l'ànima d'un formidable psicòleg.

Pensat i fet: demanà, a un bar del costat, la gramola i el disc de «El desfile del amor».

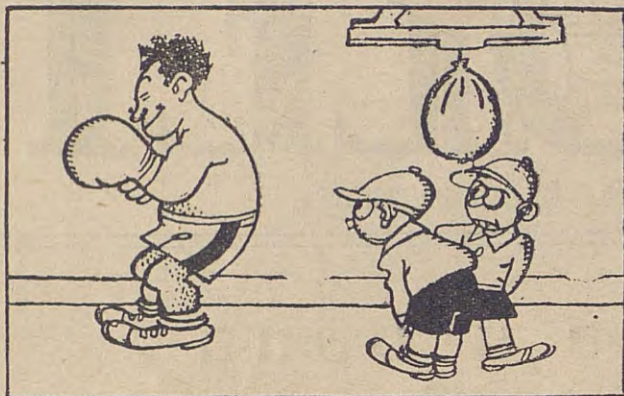

Oli en un llum; com que tots els del barri, qui més qui menys, l'havien anat a veure, amb set o vuit «recai-

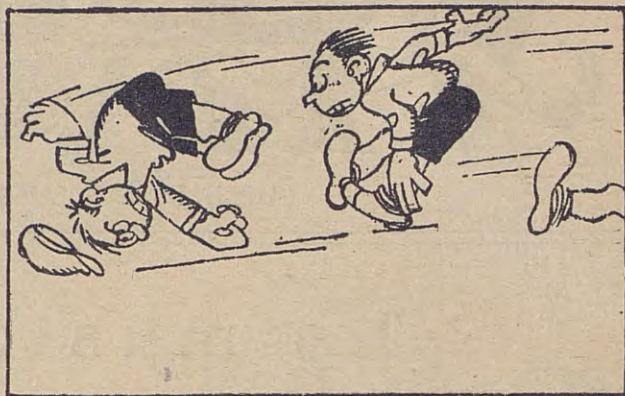
gudes», inconscientment, per la força del costum, es posaren a fer cua... com si anessin de cara a la guixeta.

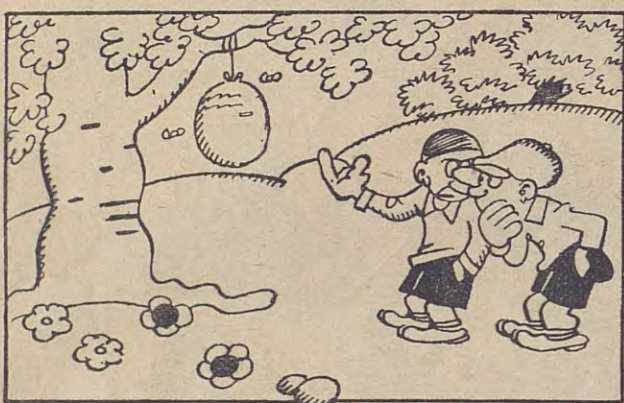
Una pilota que s'hi torna

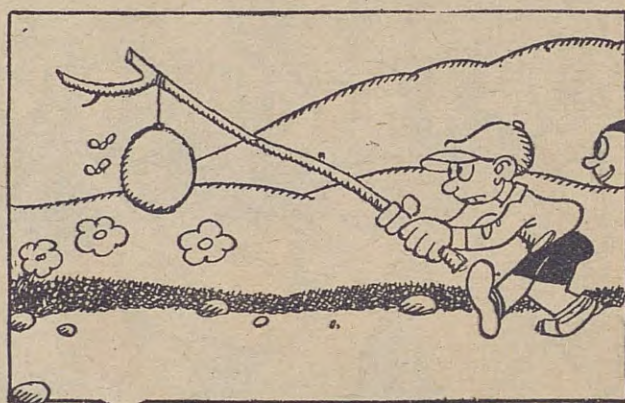
Els nois miren com s'entrena el boxador Pocapena.

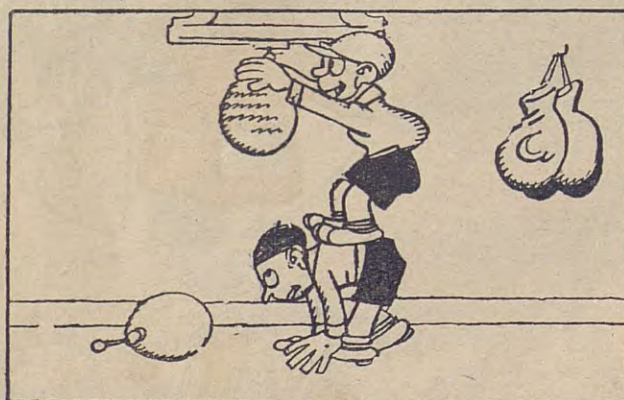
Prò l'home no està per brocs, puix l'enutgen els badocs.

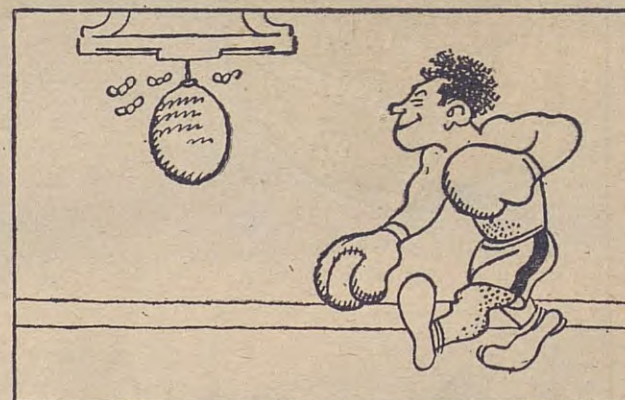
Rumiant venjança barbre, troben un vesper a un arbre.

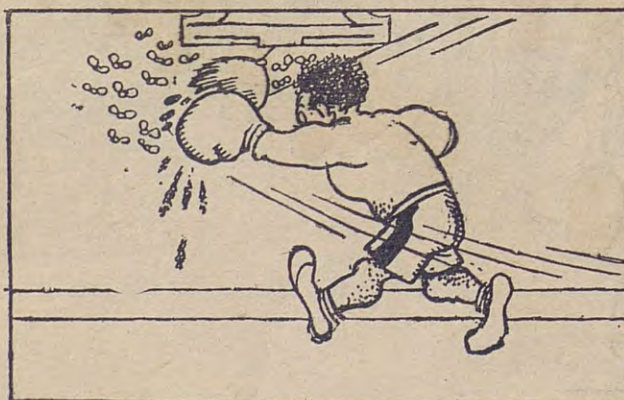
El porten amb precaució a casa del boxador.

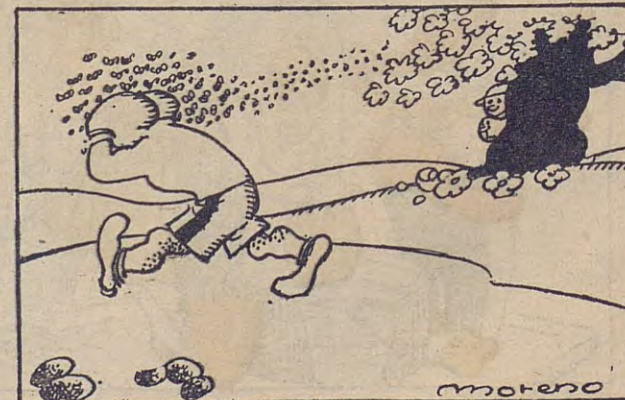
I en el lloc el van posar del punching-ball d'entrenar.

Ve el boxador amb delit a entrenar-se decidit.

Però al primer cop de puny un miler de vespes gruny.

I ara s'entrena només per curses camp a través.

Esriptura ideogràfica

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I
Un anglès anà a visitar una ciutat d'Andalusia.

II
Després de veure els monuments gòtics i àrabs decidí dinar.

III
S'entaulà en un restaurant i començà a menjar.

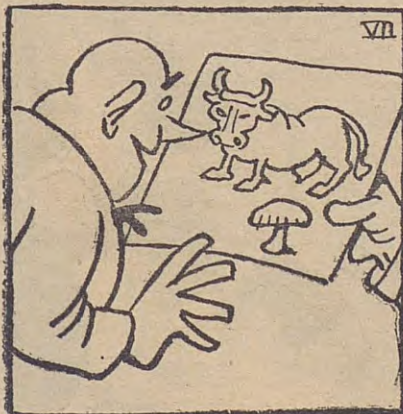
IV
Tot menjat, recordà que un amic seu li havia recomanat la vedella amb bolets, com un plat exquisit.

V
Provà de demanar-ne, però el cambrer no l'entenia.

VI
Llavors l'home prengué paper i llapis i dibuixà bé o malament, una vedella i un bolet.

VII
El cambrer se n'anà dient: —Comprès! No passi ànsia!

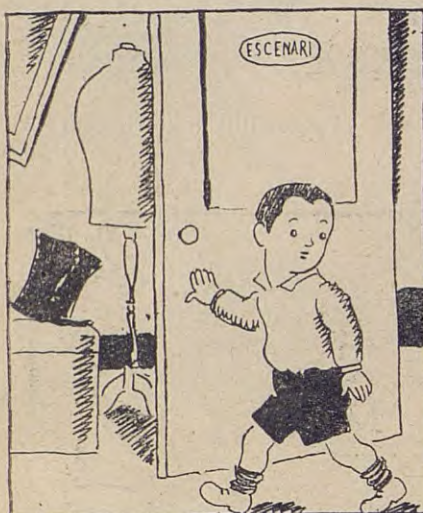
VIII
I al cap de poc tornà...

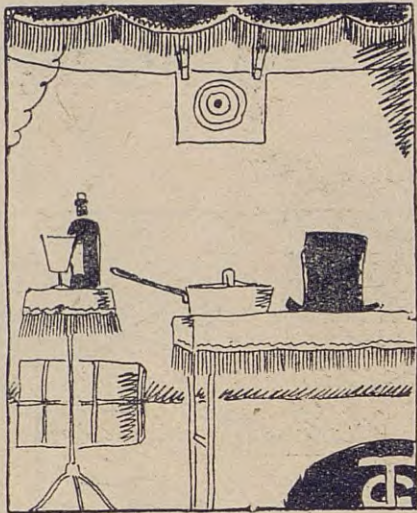
IX
duent a l'astorat anglès una entrada pels toros i un paraigües.

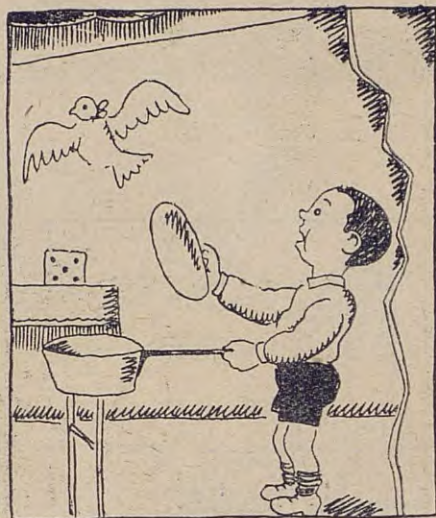
Il·lusionisme i realitat

En Lluïset Picaclus, fill del porter del «Teatre Goteres», un dia, burlant la vigilància del seu pare, va introduir-se a l'escenari.

Justament tot estava preparat per al debut del «Gran Tallerini», famós prestidigitador il·lusionista amb més de trenta anys d'èxits consecutius.

El primer que va veure en Lluïset fou una paella, i podeu comptar la seva sorpresa en veure que de dins en sortia un magnífic colom blanc que volava com un desesperat.

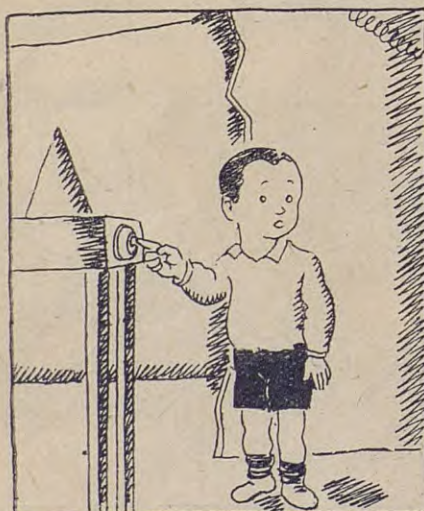
Portat per la tafaneria, va aixecar un barret que hi havia sobre una taula i trobà a sota una espelma encesa. Què meravellat.

Després aixecà una cortina de vellut i li sortí un magnífic garrí, que començà a donar voltes per l'escenari com si fos a casa seva.

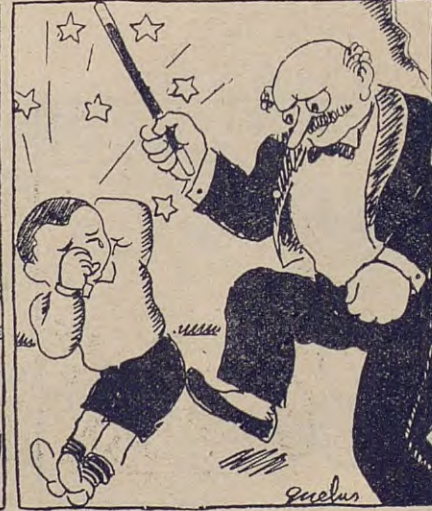
El «Gran Tallerini», en veure totes aquestes desgràcies, va tenir una enrabiada que de poc es feixix.

En Lluïset, en apretar un botonet com d'un timbre elèctric, va dir-se: —Vejam què sortirà ara.

Aquesta vegada no va ésser tan divertit; li sortí el mateix «Tallerini» en persona, amb una cara que feia bardsarda.

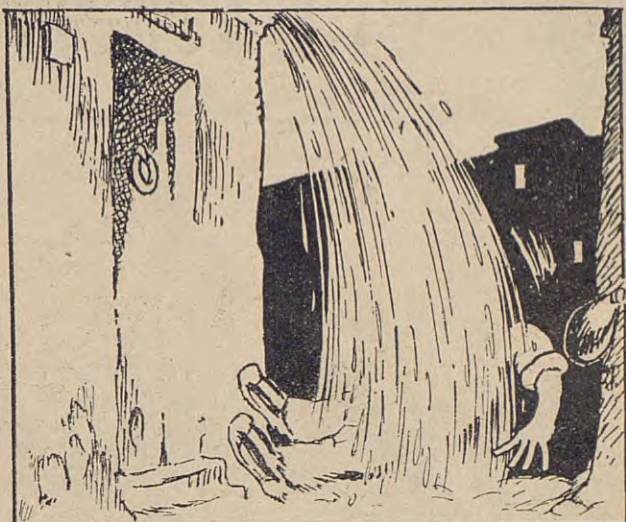
El «Gran Tallerini» li aplicà unes quantes vegades la vareta màgica, i en Lluïset va veure les estrelles, com si fos de nit i mirés amb telescopi.

Nocturn

En Vinaixa torna a casa amb quatre litres de massa.

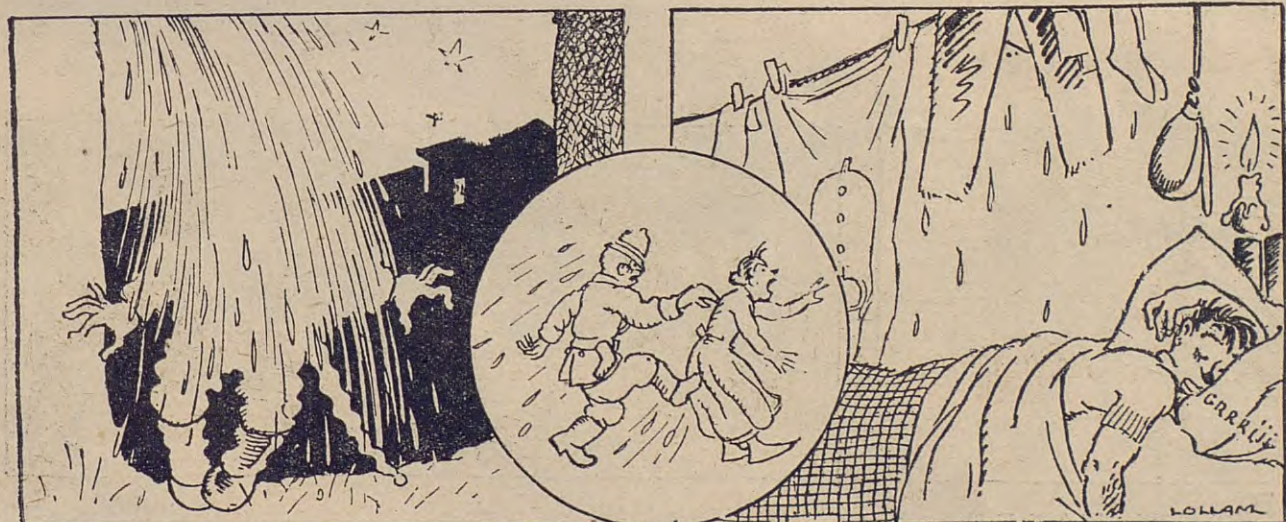
Sa dona respon al punt tirant-li el safrétx damunt.

—Corri, guàrdia, vingui amb mi, sento uns crits que em fan patir.

—Veu? és aquí on criden tant.
—«A ver si contestarán».

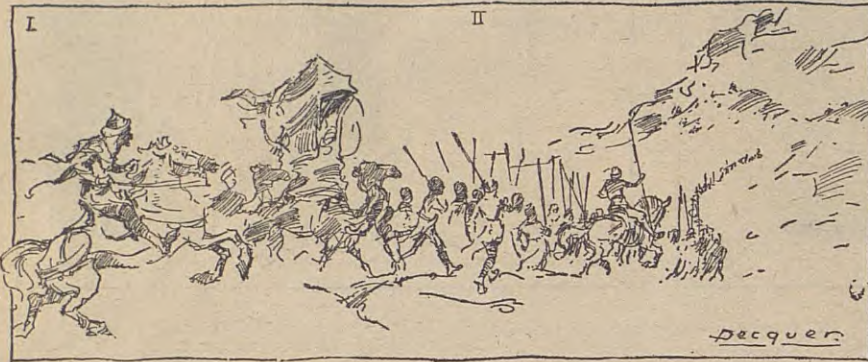

Ja ho crec que van «contestar» i que el van ben inundar.

Se l'emporta al quarteret i ara ell dorm satisfet.

El guerrer invencible

I El Mansur, el conqueridor àrab, tornava d'una expedició a terra de cristians, carregat de botí i de presoners.

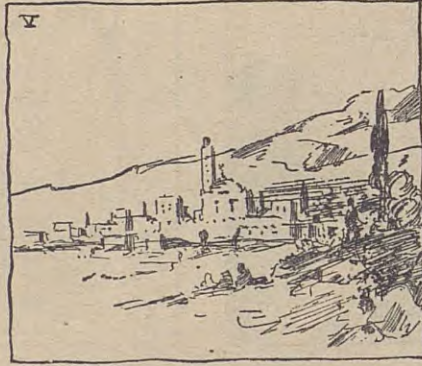
II Per tornar a Còrdova havia de passar per unes muntanyes molt altes i difícils. Quan arribaren al peu de les collades...

III les trobaren ocupades per un exèrcit cristià que els barrava el pas. Estaven assetjats!

IV Però El Mansur era home de recursos. Segur que no baixarien a presentar-li batalla a camp obert, ordenà acampar...

V al peu de les muntanyes, en una plana fèrtil. I l'acampament de tendes aviat es convertí en un de cases de maó i fusta pròpies per passar l'hivern.

VI Mentrestant, féu llaurar i sembrar tot el voltant del camp, com si s'hi volgués establir definitivament.

VII Els cristians, que s'ho miraven des de dalt la muntanya, començaren a impacientar-se. L'hivern se'ls venia al damunt i no tenien cases ni queviures

VIII i en canvi l'exèrcit àrab vivia com a Xauxa, ben menjat, ben begut i ben acomodat!

IX De manera que els cristians decidiren entornar-se'n i El Mansur pogué tornar victoriós cap a Còrdova una vegada més.

Mai content

EN Viuviu, acabada la carrera de pilot després d'haver complert els sis mesos reglamentaris de navegació a vela, es trobava a Rio sense feina ni diners i amb moltes ganes de tornar a Barcelona de pressa.

Justament, la sort semblà afavorir-lo. Un dia que, com de costum, es passejava pel moll en cerca de col·locació en algun vaixell, arribà un bergantí del Masnou procedent de Buenos Aires amb càrrega de pells i banyes destinada a Barcelona. I precisament, si el vaixell es deturava a Rio era perquè el segon oficial es trobava malalt de tanta gravetat que hagué d'ésser desembarcat i dut a l'hospital, a càrrec del Cònsul.

Veus aquí la manera senzilla com en Viuviu logrà una plaça de segon oficial en un bergantí català destinat a Barcelona.

—Ara sí que hi arribaré de pressa!

DE COL.LABORACIO

—He de demanar diners al papà.

—Jo també. Tindrem de fer a cara i creu qui serà el sortós de demanar-los-hi primer.

—exclamà en prendre possessió del seu nou càrrec.

—De pressa!—rondinà, amb amarga ironia, el primer oficial, que l'escoltava—. El què has de procurar és que no t'hi surti barba, pel camí!

—¿Com voleu dir? No és possible que aquesta nau vagi poc a poc. Tan fina com és i tan velera.

—Sí, però el capità és un poruc. Així que bufa una mica de vent, ja ens fa aferrar joanets i rissar gàvies... i no podem sortir mai del pas de tortuga. Com que té part en la propietat del vaixell, saps? té por d'estripar alguna vela o trencar un masteler!

—Sí que l'he feta bona. Però ja miraré d'arreglar-ho.

—Què has d'arreglar, pobret! Aquest home només el veuries anar de pressa si hagués de cobrar la primera de Ma-

drid, i encara! Ja et dic jo que és un fàstic! La vida del mar és ben pesada, com hi ha món!

El bergantí sortia de la badia de Rio a tota vela i ja semblava que anava a prendre una velocitat respectable, quan el capità Panotxa tragué el cap per l'escotilla de popa.

—Aferra *juanetes!* No veieu que fa mitja galerna!

—Ja hi som!—rondinà l'oficial primer, tot donant ordres a la tripulació. En aquest pas ni per Nadal no arribarem a casa!

Cal advertir que això passava a finals d'agost.

Però en Viuviu tenia la seva idea i aquell migdia mateix la posà en pràctica.

—No n'hi deu haver gaires que portin el seu cognom, ¿oi, capità?—preguntà amb to indiferent.

—¿El meu nom? ¿Panotxa, vols dir? No, jo no conec més que un cosí llunyà... a Vilasar del Mig. Jo sóc de Masnou, i allà no hi ha cap Panotxa.

—Així potser li interessà una notícia que vaig llegir a un diari de Rio fa una setmana, referent als Panotxa.

—Sí? ¿què deia?

—Deia que un milionari peruà anomenat Don Diego Panoja havia mort i que pels seus documents de família resultava que el seu cognom veritable era Panotxa, descendent d'una família de la Costa Catalana.

—Home, és interessant!

—I que tots els que es creguessin amb dret a l'herència es dirigessin al Cònsol del Perú a Barcelona abans del 30 d'octubre d'aquest any.

—Abans del trenta d'octubre—murmurà el capità.

I de prompte, agafant la carta i els compassos es posà a calcular la distància exacta que havia de recórrer per arribar a Barcelona.

Després pujà a coberta.

—Hissa *juanetes!* Doneu l'escandalosa. El floc volant, on és! Vinga, drap aquí, que semblen cargols!

I el bergantí boté endavant, empès per la càrrega de veles que portava.

El quinze d'octubre arribaven a Barcelona, després de deixar endarrera una colla d'altres vaixells, inclús fragates.

DE COL.LABORACIO

—I pensar que jo vaig estudiar dotze anys...!

Així que arribaren, en Viuviu cuità a esmunyir-se i cercar una altra col·locació. Ara ja havia lograt el seu desig d'arribar a Barcelona de pressa.

Mentrestant el capità Panotxa es ballava amb el Cònsol del Perú, el qual no sabia de què li parlaven.

***

Tres anys més tard, en Viuviu trobà el primer oficial d'aquell bergantí.

—¿Què tal, com va la nau, poc a poc encara?

—Calla, home, calla, no me'n parlis! Com que va arribar a Barcelona tan de pressa aquell cop, li van donar una concessió important de transports ràpids, i ara sempre sembla que anem de regata! Sempre corrent, nit i dia! Ja et dic jo que és un fàstic. La vida del mar és ben pesada, com hi ha món!

—Ja l'he vista aquest matí quan es banyava amb l'hipopòtam de goma.

—I ara! Si era la mamà!

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Per més que s'han esforçat
res de profit no han lograt.*

Aquella gent no se'n van
i ells dos es van empipant.

—Si els volem treure de lloc
a la casa calem foc.

Amb petroli l'han regada
i fa una gran flamarada.

Mes, ai, que el representant
d'un matafocs viu davant.

L'aparell ben dirigit
apaga el foc de seguit.

—Senyor, jo no estic per brocs,
m'ha mullat el matafocs!

Per escàndol van tots dos
a parar al calabós.

D'incendiaris acusats
nostres amics són tancats.

—Llamp, rellamp! amic Balaga,
¿no ens lliurarem d'eixa plaga?